

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2014. január 23.
(csütörtök)**

Földvári Tibor

MINT JUHOKAT A FARKASOK KÖZÉ

Lekció: Máté 9,35-10,6; 16

Alapige: Máté 10,16

Ímé, én elbocsátlak titeket, mint juhokat a farkasok közé; legyetek azért okosak mint a kígyók, és szelídek mint a galambok.

Imádkozzunk!

Istenünk, mennyei Atyánk, hódolunk előtted és imádunk Téged az Úr Jézusért, a Jó Pásztorért. Magasztalunk, hogy amit Dávid a zsoltárban megénekelt, nem csak Őrá, a mi Urunkra, Jézus Krisztusra, ősére, Dávidra vonatkozhatott akkor és ott, hanem ránk is vonatkozhat. Mi is most énekelhettük: a Jó Pásztor bennünket is vezet, megtart, valóban még a halál árnyéka völgyében is velünk jár, és köszönjük, Urunk, hogy nekünk is van Jó Pásztorunk. Kérünk Téged arra, hogy ma este is hadd tudjunk Őrá tekinteni. Az igehirdetés üzenetében is ragyogjon föl az Úr Jézusról szóló evangélium, Atyánk. És segíts nekünk, hogy akik nem ismerik még a Jó Pásztort, talán éppen rajtunk keresztül ismerhessék meg. Taníts bennünket, erősítsd hitünket, ha kell, vigasztalj, bátoríts. Ma este is azt add nekünk az igehirdetés üzenetében, amire személyesen szükségünk van, de mint közösségnek is, kérünk Jézus érdeméért.

Ámen.

Igehirdetés

Remélem, emlékszünk mindannyian az év első igehirdetésében felhangzó igei üzenetre: „mit cselekedjünk tehát?” Ezt a bibliai szakaszt olvasva, az jutott eszembe: mit cselekedjünk tehát, amikor az Úr Jézus bennünket is elküld a misszióba? Hiszen nem csak a tizenkettő tanítványa, hanem az Úr Jézus mai tanítványai, mi is küldetésben járunk. Az üzenet szempontjából a „mit cselekedjünk tehát” kérdést kiegészíthetjük, hogy hogyan cselekedjük. Ugyanis ahogy láttuk a felolvasásban is – igyekeztem ezt érzékeltetni, kihagyva a bibliai verseket –, hogy két képet is elmond azokra vonatkozóan az Úr Jézus, akikhez a küldetés szól.

Az egyik képen juhoknak nevezi őket, a másikban farkasoknak. Ezek ellentmondásos képek. Mégis jól jelzik és érzékeltetik, hogy itt a Jó Pásztor küldetéséről van szó. Az ószövetségi igében is, ami a köszöntésben megszólalt az istentisztelet elején az Ézsaiás könyve 40. részéből, pásztorként mutatta be Istent, akit mi megismertünk az Úr Jézusban, Jó Pásztorként. A Jó Pásztor küldetésében van szó akkor – Jézus mai tanítványai, apostolai számára is –, amikor az elveszett juhokhoz küld, akik azonban farkasok is.

Ezt a két jellemzőt fogjuk megvizsgálni, mit cselekedjünk tehát, hogyan cselekedjünk tehát, mikor menni kell az elveszett juhokhoz, de olyanok közé, akik farkasok, Jézus szavai szerint.

S mindehhez előtte azt tisztázzuk, hogy mit is jelent valóban, a gyakorlatban, ma is, a Jó Pásztor küldetése.

Nekem így a Máté evangéliuma ismerős sorait olvasva és a bevezetésben elmondott gondolatokat megértve különösen bátorítóvá és kedvessé vált, hogy Jézus csak azután küldi a tizenkettőt ki a szolgálatba kettesével, miután Ő is már nagyon sok mindent csinált. Jézus Krisztusnak a küldetés-teljesítése előzi meg a tizenkettőt, a tanítványok kiküldését. Az Ő megváltói, megtartói – a karácsonyi igehirdetésekhez kapcsolódóan hadd hangsúlyozzam –, szabadítói cselekedetei, tettei, szavai, csodái sokfelé megtörténtek, városokban, falvakban – hallottuk –, de még mindig sok a tennivalója. És ebbe a feladatvégzésbe, küldetésteljesítésbe akarja bevonni az övéit is.

Ez önmagában hihetetlenül bátorító. Amit Jézusnak kell tenni, Jézus bevonja az övéit. A kereszthalál, a feltámadás, a megváltó mű kiteljesítése szempontjából neki egyedül kellett harcolnia, de a missziói küldetés teljesítését, az Isten országa evangéliuma hirdetésének a meghirdetését, megélését, kimutatását Jézus megosztja a tanítványokkal.

Ez azonban picit rossz hírnek is tűnhet a tanítványoknak. Ugyanis ez azt jelenti, hogy munkánk van. Nekik és nekünk is. Tudatosítja az

övéiben, hogy még nagyon sok a tennivaló. Még nem az aratás vége érkezett el, mert az aratás Ura is munkálkodik, még mindig. Nincs még itt az ideje az aratás utáni vígságnak, örömnak, pihenésnek, pedig néha talán mi is úgy érezzük, hogy jó lenne egy kicsit kikapcsolni, jó lenne, hogyha nem kellene mindig a missziói küldetésben lenni a családban, munkahelyen, ki hol végzi a maga missziói szolgálatát. Jó lenne egy kicsit lazítani. Ehhez a képhez kapcsolódóan akarom újra kimondani: olyan jó lenne, hogyha azt élhetnénk meg, amit az aratás végén megéltek mindig az aratók, végeztünk a munkával, letesszük a kaszát és most jön az ünneplés. Most nincs semmi feladat, most csak ünnepelünk.

Mivel még tart az aratás ma is, ezért van feladat. Jézus maga is az Atyától kapott küldetést teljesítette. A tizenkét tanítványának ugyanezt a küldetést adta. S ahogy hallottuk, elsősorban Izrael fiaihoz küldte. Ne menjetek pogányokhoz, a samáriaiakhoz, hanem Izrael fiaihoz! Az Úr Jézus tehát akkor és ott, abban az üdvtörténeti időszakban elsősorban Izraelben munkálkodott. Tanítványai is. De ennek az evangéliumnak a végén megtudjuk, hogy már nem csak Izraelhez, hanem minden népekhez menjenek az övéi. Mi már ebben vagyunk. A halála és a feltámadása utáni időszak, az újszövetségi egyház időszaka, amikor minden népekhez küldetik az evangélium.

Péter 2. levele 3. részének a 9. versét pedig abban az értelemben akarom idézni, hogy megtudhassuk, hogy meddig kell: „Nem késik el az ígérettel az Úr, mint némelyek késedelemnek tartják; hanem hosszan tűr érettünk, nem akarván, hogy némelyek elveszenek, hanem hogy mindenki megtérésre jusson”. Mert az első század hívő népe nagyon várta az Úr Jézust vissza, olyan jó lett volna, hogyha eljött volna az aratás vége, tehát az örök dicsőség, az új ég, új föld dicsősége, de még ez nincs itt, ez az idő még nincs itt, mondja Péter a hívőknek, mert még nem teljes az Úréi száma, nem teljes a kiválasztottak létszáma. Mert Isten addig nem küldi az egyszülött Fiát vissza, amíg meg nem tér az utolsó Isten gyermeke is.

Az aratás tehát eddig fog tartani. És mivel még mindig meg lehet térni a bűnösnek, a bűnös embernek, ezért bátran hirdetem: Jézus eljöveteleig lesz aratás. Addig nem lehet letenni a kaszát. Az apostol szó magában azt jelenti, hogy küldött. A tizenkettő minősített formában volt apostol, ők tisztséget is hordoztak, apostoli tisztséget. A küldeni kifejezés, amit itt olvastunk, szintén ebből az apostol főnévként használt szóból érthető: elküld. Jézus mai tanítványai is ilyen értelemben apostolok vagyunk.

MINT JUHOKAT A FARKASOK KÖZÉ

A Lukács evangéliuma 10. részének 2. és 3. versei így szólnak. (Könnyű megjegyezni, mert a Máté evangéliuma 10. részéből is olvastam.) „Monda azért nekik: Az aratni való sok, de a munkás kevés; kérjétek azért az aratásnak Urát, hogy küldjön munkásokat az ő aratásába. Menjetek el: Ímé én elbocsátlak titeket, mint bárányokat a farkasok közé.” Itt a két gondolat, hogy „kérjétek az aratás Urát” és az elküldés „menjetek el” – és ott kifejezetten nekik szól: kérjétek az aratás Urát; menjetek el –, így egymás mellett jobban visszaadja azt, amit a Máté evangéliumában is láthatunk, de ott könnyen arra lehetne gondolni, hogy kérjétek az aratás Urát, de ebből nem biztos, hogy akik kérik, azoknak el kell menni. Lukácsnál ez egyértelműen kijön. Máténál így olvassuk: „és előszólítva a tizenkét tanítványát, kiküldte őket”. A lukácsi igében azonnal szól a parancs: kérjétek – menjetek. Kérjétek (Máténál) és előszólítva a tizenkettőt, mondá nekik, menjetek. Érezzük, hogy itt is benne van természetesen a parancs, csak könnyen lehetne arra gondolni, hogy – most magunkra gondolva – én csak kérem az aratás Urát, hogy küldjön, aztán majd másokat küld biztos. Aki kéri, az menjen. És amikor kérjük, hogy sok az aratnivaló, a munkás kevés, akkor benne van, hogy én megyek, és Uram, küldjél másokat is hozzám hasonlóan, velem együtt.

Jézus Krisztus, amikor ezt mondja: kérjétek, majd küldi a tizenkettőt, akkor mint Jó Pásztor küldi. Az aratás Uráról úgy beszélt a Megváltó, hogy közben látta a sokaságot, akik olyanok, mint a pásztor nélküli juhok. Az Úr Jézus a tanítványoknak és nekünk is, amikor erről beszél, olyan Jó Pásztorként szól, aki életét adta a juhokért. Emlékszünk, azt mondta, hogy azért is adja az életét, mert Ő bővülködő életet akar adni az övéinek. Hogy életük legyen, sőt, bőségben éljenek – olvassuk a János evangéliuma 10. részében. (Könnyű megjegyezni megint: Máté 10., Lukács 10., János 10.) De ez a bővülködő élet, az elmondottak fényében nem az aratás utáni vigadalom és kikapcsolódás élete. Bővülködő élet, bőségben léte, de Jézus Krisztus a Jó Pásztor küldetésében a földi életünk során, amíg nem jön el a Megváltó.

Ez nagyon fontos, testvérek, mert a bővülködő élet könnyen arra mutat, hogy engem már megmentett az Úr, én már az övé vagyok, milyen jó itt a földön is ennek az örömeiben élni. És Jézus erről beszélt is, hogy jó ennek az örömeiben élni és maradjunk is meg ebben, de vigyázzunk, hogy nehogy arra gondoljunk, hogy mintha az aratás vége eljött volna és vigadhatunk. Örömben az Úrral, bővülködő életben, de az aratás Ura, a Jó Pásztor küldetése szolgálatában, munkájában.

Itt válik fontossá a két jellemző, amiről szólnunk kell ennek az igazságnak a fényében. Hallottuk tehát, hogy a 6. versben itt a 10. rész-

ben azt mondta: „hanem menjetek inkább Izrael házának eltévelyedett juhaihoz”. A 16.-ban pedig így mondta: „íme én elbocsátlak titeket, mint juhokat a farkasok közé”. A tanítványi küldetés kikhez szól tehát? Kikhez kell menni a tizenkettőnek és nekünk is? S ekkor emelte ki Jézus: elveszett juhokhoz. Akkor és ott Izrael háza elveszett juhai, itt és most nem csak Izrael háza, hanem zsidók és pogányok. Az Újszövetség fényében mondom most így, ahogy említettük.

Jézus Krisztus ezekről az Izrael háza eltévedt juhairól előtte úgy beszélt, mint akiknél lehetnek tisztátalan lelkek, mint akik lehetnek betegek, gyógyítani kell őket, erőtelenek és lehetne sorolni sokféle negatív jellemzőt, amit olvastunk a 9. rész 35. versében is. De Jézus szavai szerint a legnagyobb probléma: elveszett juhokként élnek. Jézus Krisztus azt mondja: lássátok ilyennek őket. „Hanem menjetek inkább Izrael házának elveszett, eltévelyedett juhaihoz.” A Károli fordításban eltévelyedett az ősi szövegben ezt is jelenti – inkább ehhez ragaszkodom majd –, hogy elveszett.

Mi is megyünk valakihez vagy valakikhez, de lehet, hogy nem is kell menni, hanem otthon vannak a családtagjaink közül, vagy munkahelyen naponta találkozunk velük, és nekik is lehetnek betegségeik, erőtlen-ségeik, náluk is előfordulhat, hogy úgy érezzük, hogy itt valami nagyon mély lelki fertőzés van, ami miatt az egész élete tönkre ment, de a legnagyobb probléma, amíg valaki nem az Úré, nem a Jó Pásztor juhocskája, elveszett bárány és Jézusra van szüksége. Neki is szólni kell az evangéliumot. Lásd elveszett juhocskaként azt, aki még nem az Úré!

De ennél van egy még fontosabb igazság ebben az igében, és ez a 9. rész záróversei fényében mondható el. Ne is annyira arra tekints, akihez küld az Úr, hogy elveszett juh, hanem inkább nézz most is először Jézusra tanítványként és lásd meg, hogy az Úr mit érez, mit gondol arról, azokról, akihez küld. Mert a 9. részben ezt olvastuk, hogy Jézus, amikor látta a sokaságot, könnyörületességre indult rajtuk és látta őket úgy, mint pásztor nélküli juhok. Ne csupán a bűnös ember iránt érzett humánus, empatikus érzés legyen benned! Hanem elsősorban tekints az Úrra és így arra, akihez küld az Úr. A hangsúly máshol van. Az egyiknél a hangsúly azon van, akinek szüksége van Jézusra, de most az a fontosabb, hogy az az Úr, aki elmondja, hogy neki szüksége van Rám.

Milyen lelkülettel van Jézus? Milyen lelkület lehet így az övéiben is? Meglátta a sokaságot – olyan egyszerű kifejezések ezek –, látta őket, könnyörületességre indult rajtuk, megsánta őket, mert el voltak gyötörve és szétszórva, mint a pásztor nélkül való juhok. Azaz Jézus látta őket olyannak, amilyenek nem lennének, hogyha már hozzá tartoznának, ha

már az övéi lennének. El voltak gyötörve. Lehetne így mondani még: megkínzottak, végkimerülésig meggyötörtek. Izrael népének lelki és szellemi vezetői nagyon sok lelki terhet és testi terhet is raktak az akkori zsidó népre, ez is része volt annak, hogy meggyötörtek. Az Ezékiel könyve 34. részében olvasunk Isten próféciájában arról, hogy már az Ószövetségben is hogyan bántották az Úr népét a lelki és a szellemi vezetők. Hasonló gondolat van itt, mint az evangélium 11. részének 28. versében: „Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és meg vagytok terhelve”. Tehát meggyötört, megkínzott, végkimerülésig elgyötört. Amikor egy juh ilyen, akkor már nem sok ideje van hátra.

Ezután azt is elmondja, hogy szétszórva. Másik jelentésben: elesetten; földre esve, tehetetlenül, elesetten. Végkimerülésig meggyötört és már a földön fekszik, földre esett és lehet, hogy már rugdosni se tud a végkimerülés miatt, már csak percek, másodpercek vannak hátra, el fog pusztulni. Elesett, szétszórt nyáj. Az egész nyáj mindegyik juhocskája, báránykája ilyen. Nem csak egy elveszett aszázból, hanem az egész. Ezért rettenetes ez a kép, amit itt Jézus Krisztusról írva olvasunk, hogy Jézus ránéz ott a tömegre, és ilyennek látja őket. Kivétel nélkül mindegyikőjüket. Gondoljunk bele, hogy ő valóban Jó Pásztoroként, a Jó Pásztor érzületével látja ilyennek azokat a bűnösöket. Nem véletlenül mondja aztán a 6. versben itt a 10. részben, hogy elküldelek Izrael házának elveszett juhaihoz. Az elveszett, eltévelyedett juh azt jelenti, hogy valóban semmi esélye nincs magától megmenekülni. Csak a Jó Pásztor mentheti meg az elveszettet. Eltévelyedett, elveszett, el fog pusztulni.

Gondoljunk Zákéusra – emlékszünk –, hogy róla mondja a bibliai kijelentés, hogy elveszett volt. „Mert azért jött az embernek Fia, hogy megkeresse és megtartsa azt, ami elveszett.” Zákéus rendkívül sikeres fővámszedő volt, az ő bűnös, elveszett volta azonban abban, hogy kész fölmászni a fára, legalább addig, hogy láthassa Jézust. De az ő elveszett volta éppen abban is látszik, hogy ő nem akart Jézussal találkozni, csak látni akarta Őt. Viszont jött a Megváltó, és találkozni is akart vele.

Gondoljunk arra, amikor Pál apostol a Timótheushoz írt 1. levél 1. részében saját magáról is ír. És hogyha Pálnak az élete első időszakát, a Jézus nélküli életét vesszük, akkor ő is megint sikeres volt, neki nem volt semmi baja Izrael népe életében lelki vezetőként, lelki harcosként a keresztyénség és Jézus ellen, és annyira sikeres volt, hogy – emlékszünk – Anániás már a Damaszkuszban levő Saulhoz sem akar odamenni, mert nem nagyon akarja elhinni, hogy benne micsoda változások történhettek. Szóval ez a Pál, ez a Saul mondja magáról: „Szerfelett megsokasodott pedig a mi Urunknak kegyelme a Krisztus Jézusban való hittel és

szeretettel. Igaz beszéd ez és teljes elfogadásra méltó, hogy Krisztus Jézus azért jött e világra, hogy megtartsa a bűnösöket, akik közül első vagyok én. De azért könyörült rajtam, hogy Jézus Krisztus bennem mutassa meg legelőbb a teljes hosszútűrését, példa gyanánt azoknak, akik hiendenek ő benne az örök életre.” (1Timótheus 1,14-16)

De azért könyörült rajtam – mondja Pál –, aki előbb milyen voltam. Pál apostol is elveszett volt teljes mértékben és kész csoda, hogy nem villám csapta agyon, hanem megjelent az Úr és rettenetes volt rádöbbenie, hogy az a Jézus az, akit ő üldöz.

Eszembe jutott Jakab és János is. Itt, ugye, Jézus azt mondta, hogy ne menjetek a pogányokhoz vagy a samáriaiak falujába, városaiba és annyi mentségük van Jakabnak és Jánosnak, hogy ők egy samáriai falura haragudtak meg annyira, hogy azt mondták, hogy: – Uram, akarod, hogy tüzet kérjünk? Indulatosan, igazságérzetük, Jézus iránt érzett összes érzésük miatt pusztuljon a samáriai falu. Jézus egyrészt azt is mondta – az egyik kézirat szerint–: nem tudjátok, minémű lélek van bennetek. És az ember Fia nem azért jött, hogy elveszítse, hanem hogy megtartsa az embereket. A samáriaiakat is.

Testvérek, amikor Jánosban és Jakabban ez az indulat volt, hogy „akarod, Uram, hogy tüzet kérjünk”, ez nem az az indulat, amit itt Jézus mond, hogy menjetek Izrael háza elveszett juhaihoz. Az az indulat, amiben az a két apostol volt a samáriai falu ellen, az az indulat pusztítani akart. Hogy az elveszett, a meggyötört, az elesett, az pusztuljon. Tehát az elveszett maradjon elveszett, nehogy már megmeneküljön!

Én azt gondolom, hogy mi nem szoktunk így gondolkodni akkor, amikor éppen haragszunk valakire és mindenhova kívánjuk, mert megbántott és hogyha naponta van ilyen tapasztalatunk a munkahelyen, például vagy a családtag olyan, hogy már alig lehet elhordozni. A történetnek, a bibliai történetnek ez az üzenete azonban azt hirdeti, hogy nézzünk Jézusra, lássuk Őt annak, aki jó pásztori könyörülettel akarja menteni az elveszettet.

Jézus lelkülete olyan, ahogy Péterre is tekintett, amikor megtagadta Őt. Lukács evangéliuma 22. rész. Jézus könyörülő lelkülete, az Őt gyalázó latrok egyikét megmentette ott a kereszten. Saulnak is könyörülő módon jelent meg, hallottuk. Csakhogy most nem Jézus könyörülő lelkülete a kérdés, hanem amikor küld téged és engem – kérjétek az aratás Urát és menjetek –, akkor ez a könyörülő lelkület, amit látunk az Úron, betöltheti a szívünket és mehetünk. Ebben bátorít Isten igéje. Nézz rá! Nézzek az Úrra, lássam az Ő könyörülő szeretetét, hadd töltse be az én szívemet is ennek a lelki látásnak a valósága és ez aztán tény-

leg megerősít abban, hogy az a könyörülő szeretet, irgalmas szeretet ott legyen az iránt is, aki az elveszett, akihez kell mennem, akihez küld.

Nekem most azért lett fontos ez a hangsúlybeli különbség, hogy ne csak az elveszett iránt érezzek könyörületet, hanem ezt megelőzően lássam Jézus könyörületét, mert akkor talán könnyebben tudjuk teljesíteni a második jellemző ránk vonatkozó parancsát, lehetőségeit. Mert akár-hogy is olvassuk az ígét, itt a Máté evangéliumában is, ha végigolvastam volna a 7-15. verseket, ott hallottunk volna negatív jellemzőket is azokra vonatkoztatva, akikhez menni kell, de azért mégis csak a legnegatívabb ez volt: „ímé én elbocsátlak titeket, mint juhokat a farkasok közé. Legyetek azért okosak, mint a kígyók és szelídek, mint a galambok”. Menjetek inkább Izrael házának eltévelyedett juhaihoz. És hogy mennyire eltévelyedett juhok Izrael háza, azok, akikhez Jézus küldte a tanítványokat, az ebben is látszik: olyanok, mint a farkasok. És itt van a két kép között – úgy tűnik – ellentmondás. De nem ellentmondás, hanem két képpel fejezi ki annak az igazságnak a valóságát, ami jellemzi az Úr Jézus korabeli elveszetteket. De ma is így van ez. Ma is az elveszett juhocskák, akiket a Jó Pásztor könyörülő szeretettel menteni akar, azt mondja ma is, nekünk is, „ímé én elbocsátlak titeket, mint juhokat a farkasok közé”.

Ha látjuk Jézus könyörületét, akkor látnunk kell azt is, hogy Ő nagyon józan és nagyon jól ismeri azokat, akikhez küld. Tudják a testvérek, hogy én szeretem az 'íme' szócskát észrevenni, hát most is sikerült. 16. vers: ímé. Annyira boldog voltam, mikor ezt észrevettem, mert mit akar Jézus hangsúlyozni, miközben beszél, olyan természetesen, hogy az elveszett juhocskák milyen fajta jellemzőket hordoznak és ki akarja emelni, hogy egyet biztosan hordoznak – jó, ha tudjátok –, olyanok mint a farkasok. Szóval az egyik oldalon érezni az elveszett juhocska nyomorúságát, elveszett voltát, és ezért könyörülő, irgalmas szeretet, de a mások oldalon tudni kell, mihelyst elkezdek hozzá menni mint tanítvány, elkezdem gyakorolni iránta, vele kapcsolatban azt, amit Jézus itt mond – hogy menjél és hirdesd neki, hogy kicsoda Jézus –, azonnal jelentkezhet ez a probléma, hogy már nem egy elveszett juhocska csupán, hanem nagyon aranyos, ordas farkas. És te leszel a juh – mondja Jézus. Tehát akikhez megyünk, azok a farkasok és az övéi a juhok.

Könyörülő szeretettel az elveszett iránt, de úgy menni hozzá, mint juh a farkashoz, a farkasok közé. Jézus nem azt mondta, hogy íme, én elbocsátlak benneteket, mint farkasokat a juhok közé. Lehet, hogy akkor jobban észrevettem volna az 'íme' szócskát, mert micsoda lehetőség, hogy farkasként mehetünk a szegény, elveszett juhocskákhoz. Mert ak-

kor ez azt jelentené, hogy elég csak egy harapás és máris megtér, egyből sikeres az összes missziói küldetés, nem kell megvárni a gyermeknek, hogy kamasz legyen vagy lehet, hogy már idős és csak akkor tér meg, hanem kisgyermekem is azonnal megtér és az egész családi élet sokkal könnyebb lenne, hiszen mindenki egyből hívó. Meg a munkahelyi közösség is mennyivel másabb lenne, hogyha azonnal megtérne mindenki, hiszen farkasként mehetünk a juhok közé.

Vagy legalább az Úr azt mondhatta volna, hogy elküldelek mint farkasokat a farkasok közé. Mert akkor meg az lehetne, hogy nyugodtan vissza lehetne harapni, vissza lehetne vágni, ha bántanának. Akkor a farkastörvények szerint a farkasok között. De, ugye, ezek a gondolatok mind hiábavalók, hogyha az áll, hogy juhokként a farkasok közé.

Amikor a katonai szolgálatomat a Központi Katonai Kórház Idegsebészeti Intenzív Osztályán töltöttem, tényleg átéltem, hogy még ott az intenzív osztály betegágyán fekve is olyan könnyen tud farkas lenni az a beteg. Mert hiába olyan súlyos beteg és hiába igyekszik a nővérke is vagy az ápolósegéd gyakorolni a szeretetet, amikor a betegnek valami lelki baja is lesz hirtelen vagy valami nem úgy alakul, ahogy szeretné, akkor a beteg is egyből farkassá válik. Vagy mivel abban az időben még nem volt annyira jellemző a templomba járás, meg a hit, hogyha én elkezdtem Jézusról beszélni vagy kiderült, hogy én teológus előfelvételis katona vagyok, akkor nem mindegyik beteg volt olyan, hogy milyen jó és beszéljünk, hanem voltak, akik kemény szívűek maradtak és kikérték volna maguknak, hogyha én folytatnám a beszédet. Vagy a beszélgetést, amit elkezdtem esetleg Istenről.

Még a legbetegebb ember is, még a legelveszettebb juhocska is – Jézus szavai szerint – farkas. Nekem ez most nagyon fontos lett, testvérek, hogy az elveszett juhokhoz kell menni, de amikor megyünk, tudnunk kell, hogy ők farkasok. Hiszen azért elveszettek. Azért elveszettek, mert nem ismerik Jézust, nem ismerik az Úr törvényét, nem ismerik a lelki dolgokat, és Jézus Krisztus ezért hangsúlyozza a tanítványoknak őszintén – és Ő maga is ezt élte át –, Ő is úgy ment mint aki a farkasok közé ment.

„Ímé én elbocsátlak titeket mint juhokat a farkasok közé.” És ha emlékszünk a Lukács evangéliumában, ott abban a két versben, a 10. rész 2-3. verseiben éppen ez volt vagy éppen ez is hangsúlyos lett. Nem csak a két vers egymás mellett, hanem a téma. „Az aratnivaló sok, de a munkás kevés. Kérjétek azért az aratás urát, hogy küldjön munkásokat az ő aratásában. Menjetek el, ímé én elbocsátlak titeket mint bárányokat a farkasok közé.” „Kérjétek az aratás Urát”, imádkozom az aratás Urához

és közben tudatosítanom kell rögtön: „menjete a farkasok közé”. Tehát az aratás Ura, a mi megtartó Istenünk, Jézus Krisztus, a mi Megváltónk, Ő nem úgy munkálkodik az elveszettek megmentésében, hogy küldi a farkasokat a juhok közé vagy a farkasokat a farkasok közé a tanítványai személyében, hanem úgy akar munkálkodni, hogy az ő juhocskája megy a farkasok közé.

De mit mondott Jézus? „Íme én elbocsátlak titeket.” És nem mindegy, hogy az ’íme’ szócska után mi van. Én igyekeztem a farkasok gondolatát hangsúlyozni, de most még inkább hadd hangsúlyozzam, hogy rögtön az ’íme’ szócska után ez van: ’íme én elbocsátlak titeket”. Ez a hangsúlyos. Nem az a kérdés, hogy milyennek tapasztaljátok azokat, akikhez mentek, hanem most is az a döntő, hogy ki az, aki küld. És az előző gondolatban döntő volt, hogy lássam Jézust, hogy mit érez az elveszett iránt, a Jó Pásztor könyörülő lelkülete, akkor itt is ugyanaz a fontos: lássam Jézust, hogy mit érez azok iránt, mit tud azokról, akik elveszettek. És Jézus maga mondja: hát pontosan azért bocsátalak el hozzájuk, mert ők farkasok. Ennyire elveszettek – hadd mondjam újra így. Kire tekintsen tehát a tanítvány, amikor megy az ilyen nehéz missziói küldetésbe? Nézzon az Úr Jézusra, a meghalt és feltámadott Úrra, a Jó Pásztorra. Hiszen azt mondja: „én elbocsátlak titeket, mint juhokat a farkasok közé”. Tehát a farkasok közé csak a végén van. „Én elbocsátlak titeket mint juhokat.” De tudjuk az egész bibliából, és ez a való életben is így van, hogy a nyáj nincs meg pásztor nélkül. Itt a képekben is, ahogy Jézusról olvastunk, láttuk. Tehát amikor a hívő ember, a tanítvány, a tizenkettő is meg mi is, a tanítványok megyünk a farkasok közé, mint juhok, ebből teljesen természetesen következik, hogy nem egyedül kell mennünk a szó lelki értelmében, a pásztor és a nyáj bibliai képe lelki üzenete fényében. A tanítványok a szó fizikai értelmében Jézus nélkül mentek kettésével, de a szó lelki értelmében ők is kaptak hatalmat hirdetni az ígét, gyógyítani. Mi pedig a szó lelki értelmében tudjuk, hogy kicsoda Jézus, Szentlelke és igéje által itt van, és éppen ez a történet is, az igehirdetés üzenete is ezt emeli ki: megyek juhként a farkasok közé, de nem egyedül. A Jó Pásztor jelenlétével, a Jó Pásztor kegyelmével.

Pál apostol, az utolsó levelében a Timótheushoz írt 2. levél 4. részében ezt írja: „Első védekezésem alkalmával senki sem volt mellettem, sőt mindnyájan elhagytak; ne számíttassék be nekik. De az Úr mellettem állott, és megerősített engem; hogy teljesen bevégezzem az igehirdetést, és hallják meg azt az összes pogányok: és megszabadultam az oroszlán szájából. És megszabadít engem az Úr minden gonosz cselekedettől, és megtart az ő mennyei országára; akinek dicsőség örökkön

örökké! Ámen.” (2Timótheus 4,16-18) Azt mondja: „de az Úr mellettem állott”. Ma is ugyanezt éljük át. Pál is ezt már az Úr Jézus halála, feltámadása után írta. A tanítványok még Jézus testi jelenléte nélkül mentek, de ők is Jézus felhatalmazásával. Mi pedig Jézus testi jelenléte nélkül kell, hogy menjünk, de a Szentlelke és igéje által velünk van az Úr.

Mi a Jó Pásztor juhaiként egyedül, egyes egyedül a Jó Pásztor vezetésével mehetünk bárkihez is, aki farkas. Nekem, mikor ezt megértettem az igehirdetés üzenetén gondolkodva, nagyon vigasztaló lett. S jó lenne ezt tudatosítani. Tehát nem csak azt tudatosítani, hogy lássam az Úr Jézust, aki könyörülő és irgalmas az elveszett iránt, akár mennyire is elveszett az a másik, hanem azt is, hogy amikor farkasok közé kell menni és ilyennek bizonyulnak, akkor ott a pásztor. Mikor azt mondta Jézus, hogy „legyetek okosak mint a kígyók és szelídek mint a galambok”, okos, értelmes, tiszta, ártatlan, szelíd.

Példát hozok, hogy ilyen volt Dávid, amikor Saul elől menekülnie kellett, és lehetősége lett volna ott a barlangban kivégezni Sault, de nem tette, aztán szelíden és alázattal, de értelmesen és okosan, tisztán elmondta Saulnak, hogy mi történt. Saul ott bűnbánatra jutott és megvallotta, hogy én vétkeztem. Nem tért meg Saul, csak Dávidnak az egész viselkedése Saul iránt, aki őt halálra kereste, ezt eredményezte. Vagy eszünkbe juthat Pál apostol, emlékszünk, hogy Filippibe úgy kerül, hogy Jézus egy kijelentést ad neki, látomást lát, macedón férfi jelenik meg, megtudja, hogy nem Ázsia, Kisázsia felé, hanem Európa felé kell venni az irányt. Filippiben megbotozzák, bebörtönzik, aztán a végén a filippi börtönőr és a háznépe hitre jut, mert ígét hirdetnek. Botozás, börtönözés, bizonyágtétel. És a filippi gyülekezethez írja Pál ezeket: „mert nektek adatott az a kegyelem a Krisztusért, nemcsak hogy higgyetek Őbenne, hanem hogy szenvedjete is Őérte”.

Ha a juhok farkasok közé mennek, szenvedni fognak. De a Jó Pásztor küldetésében.

És ezzel hadd fejezzem be. Kérdéssel: neked van-e farkasod? Vagy vannak-e farkasaid, akik elveszett juhocskák? Akik iránt Jézus könyörülő szeretettel kell, hogy legyen még most is? De azt mondja: kérjétek az aratás Urát – nekünk is – és azt mondja, menj. Azt, hogy hogyan, mikor, ezeken is lehetne gondolkodni, most az ige azt hangsúlyozta nekünk, hogy akikhez Jézus küld könyörülő szeretettel, Jézusra tekintő szeretettel irántuk, és nem azon csodálkozva, hogy hogyan viszonyulnak, ha megyünk hozzájuk, hanem azért imádkozva, hogy könyörülj rajtuk, Urunk. S ha kell, szenvedések között is Jézusnak ezt a mentő szeretetét képviselni.

MINT JUHOKAT A FARKASOK KÖZÉ

Jézus tehát a Jó Pásztor, könyörülő szeretettel van az elveszett juhok iránt és ezekért az elveszett juhokért küld bennünket is az Ő küldetésében.

Imádkozzunk!

Áldunk Téged, mennyei Atyánk, hogy az Úr Jézus szabadító, megtartó és valóban életét adta a juhokért, értünk is. Köszönjük ennek a valóságát. És köszönjük azt a hatalmas kiváltságot, hogy bennünket is bevonsz ebbe a küldetésteljesítésbe. Megvalljuk, Urunk, bűnbánattal, hogy volt, amikor hibáztunk. Bocsásd meg, Urunk, amikor farkasként viselkedtünk ahelyett, hogy a Jó Pásztor szeretetét, könyörületét képviseltük volna az elveszettek iránt. Kérünk Téged arra, segíts, hogy ne a körülmények, ne a nehéz emberek minősítsék, befolyásolják a mi küldetésteljesítésünket, hanem az Úr Jézus személye, megváltó műve, az Ő könyörülő szeretete csakugyan. Kérünk, segíts a legnehezebb embereink iránt is azt érezni, hogy elveszett bűnösök és szükségük van kegyelemre. Urunk, csak ámulunk azon, ahogy Sault is, Pált megmentetted. Köszönjük, Urunk, hogy nálad nincs lehetetlen.

És kérünk, hogy tudjunk hűséggel imádkozni munkásokért, és hűséggel menni azokhoz, akikhez nekünk kell. Hálásak vagyunk, Urunk, ha ismerhetjük annak az örömét, hogyha valakit Hozzád vezethettünk. És köszönjük azokat, akiken keresztül mi hallottuk az evangéliumot.

Segíts a családi életben, a munkahelyi közösségekben vagy az iskolai közösségekben azok között, akikkel naponta találkozunk, valóban okosan és szelíden megélni a hitünket, a küldetést. És köszönjük, Urunk, hogy addig nem jön vissza Jézus, amíg nem lesz teljes a tied száma. Köszönjük, Urunk, hogy ma is lehet veled találkozni. Imádkozunk is, Urunk, hogy akik ma hallották az igét bárhol is a világon, merjék elfogadni hittel, hogy a farkasokból a te juhocskáiddá lehessenek.

Imádkozunk, Urunk népünkért, adj a mi népünknek Hozzád térést. Határon túl is kérünk, adj a mi népünknek jövőt! Állami vezetőinket is kegyelmedbe ajánljuk, bárcsak ők is pásztori lelkülettel vezetnének! Mi ezért imádkozunk. Tartsd őket is alázatban. És akik közülük hitben járnak, Téged követnek, ők is éljék meg a maguk helyén a hitüket. És kérünk az Ukrajnában lévő bajokért, add, Urunk, hogy legyen ott békeség. Ne engedd, Urunk, a gonoszság terjedését! Hallgasd meg most, kérünk, a csendben elmondott imádságunkat is. Jézus érdeméért.

Ámen.